

РЕШЕНИЕ

№ 2146

гр. София, 28.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.06.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Полина Якимова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора ИЛИЕВ, като разгледа дело номер **4000** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Д. М. със съдебен адрес гр.С., ул „А К” № 11, .4, офис 4, чрез А.С. М. от САК срещу РЕШЕНИЕ от 13.04.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 18 състав по нахд № 13302/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 72264/05.06.2008 г., издадено от началник на отдел “Пътна полиция” при С., с което на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 лв. и на основание чл.4, ал.1, т.13 от Наредба № ІЗ-1959/2007 г. с влизане в сила на НП му се отнемат 10 контролни точки за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при неправилно тълкуване на събраните по делото доказателства. Счита, че неправилно не са кредитирани показанията на доведения от него свидетел М., от които се

установявало, че се е движел в колона от автомобили със скорост 60 -70 км/ч, като не забелязал ограничителен знак за скоростта, нито табела за край на населеното място, а пътят преминавал през голо поле и не се налагало ограничение за движение в населено място, още повече, че и по други булеварди в града разрешената скорост била 70 – 80 км/ч. Твърди, че скоростта не била негова, а на изпреварил го автомобил. Поддържа възражението си, че контролиращите органи нямат компетентност да задават на радара минимална скорост от 81 км/ч, което ги поставяло в ситуация те да определят по свое осмтрение скоростта на движение в населено място, като водачите били санкционирани своеволно и избирателно. Посочва нарушение на Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, доколкото радарът не посочвал държавен контролен номер на контролираното МПС. Посочва, че в графата за изети документи неправилно е вписан номер на лична карта, каквато не му е изземвана. Иззето било свидетелството му за управление, издадено в И, което впоследствие било изгубено от органите на КАТ и това обстоятелство препятствало издаването на ново СУМПС.

Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 13.04.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 18 състав по нахд № 13302/2009 г. и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление № 72264/05.06.2008 г., издадено от началник на отдел “Пътна полиция” при С..

Ответникът по касационната жалба началник на О. – С. не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 13.04.2010 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 18 състав по нахд № 13302/2009 г. е потвърдено наказателно постановление (НП) № 72264/05.06.2008 г., издадено от началник на отдел “Пътна полиция” при С. в частта, с която на основание чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 лв. и е изменил НП в частта относно правното основание на отнетите

контролни точки - на основание чл.4, ал.1, т.13 от Наредба № ІЗ-1959/2007 г. с влизане в сила на НП се отнемат 10 контролни точки за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя С. М. С., на свидетел по АУАН по установяване на нарушението П. А. А., на свидетел на касатора Р. Д. М., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административното наказание (АУАН) и издаване на наказателното постановление (НП) не са допуснати съществени процесуални нарушения, като въз основа събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за осъществен състава на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП – нарушение на допустимата скорост на движение в рамките на населеното място. Районният съдия е приел за безспорно установена скоростта на движение на касатора от 94 км/ч, въз основа на показанията на техническо средство „радар“, фиксиращ скорост, дата и точен час, както и показанията на св.С и св.А.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 18 състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: на 16.05.2008 г., в 11.56 часа в гр.С., по Б. „Ботевградско шосе“ с посока на движение от Б. „Ботевградско шосе“ към КПП - Враждебна касаторът С. Д. М. управлявал МПС - л.а. марка „Ситроен“ с ДК № СА 36 31 МС, като на разклона с Б. „В В“ се движел със скорост от 94 км/ч при ограничение от 50 км/ч за населено място. Скоростта била фиксирана с техническо средство радар TR-04D № 309, заснемащ и фиксиращ дата и час. За констатираното нарушение на касатора бил съставен АУАН №72264/16.05.08 г. и издадено НП № 72264/05.06.2008 г. Контролиращите органи са отбелязали в АУАН, че уредът фиксира дата и час, които са показани на водача. Посочено е, че

автомобилът се движи в средната лента самостоятелно, като преди това в АУАН е задраскано отбелязването „първи в колоната”.

Пред СРС е разпитан като свидетел актосъставителят С. М. С., разпитан в о.с.з. на 25.02.2010 г. Въпреки отдалечеността от датата на нарушението (на 16.05.2008 г.) същият установява в детайли констатираното нарушение: движението в средната лента на пътното платно със скорост от 94 км/ч при ограничение за населено място от 50 км/ч. Свидетелят посочва изрично, че автомобилът бил сам на пътното платно, като наличието на задрасквания в АУАН обяснява с първоначално объркване. Не помни какъв документ е иззет от водача. Другият свидетел – очевидец на нарушението П. А. А. също посочва механизма на извършване и установяване на нарушението, като изрично посочва, че касаторът се е движел самостоятелно в средната лента в обсега на радара. Със съставянето на АУАН се поставя началото на административно наказателното производство, с оглед на което се поставят строги изисквания към съдържанието и реквизитите му (чл.42, ал.1 ЗАНН). В случая наличието на задрасквания в АУАН не е ограничило правото на засегнатото лице да разбере вмененото му нарушение, вкл. обстоятелствата, при които е извършено. В хода на съдебното производство пред СРС посочените в АУАН факти се потвърждават от показанията на св.С и А. Допълнително при първоначалното разглеждане на делото пред СРС е представена разпечатка на регистрираните нарушения на максимално разрешената скорост от TR-4 - № 309 с отбелязване на дата, точен час и отчетена скорост от 94 км/ч.

При така събраните по делото доказателства касационната инстанция приема, че при субсидиарното прилагане на НПК, районният съдия е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който да осигури обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал процесуални нарушения. Правилно не е дадена вяра на показанията на св.М., които противоречат на всички други доказателства по делото и очевидно са в полза на защитната теза на касатора. Показанията са житейски нелогични, доколкото двама братя (свидетелят М. и касаторът) пътували в една и съща посока, по едно и също

време, но самостоятелно и в различни автомобили на разстояние от 20 метра един от друг. Касационната инстанция приема, че твърденията на касатора, че измерената скорост не е неговата, е защитна версия, която не съответства на обективната действителност. Указание в тази посока могат да бъдат вписаните в АУАН от нарушителя възражения, в които не фигурира посочване на изпреварващ автомобил.

Съобразно чл.752 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол радарният скоростомер регистрира дата и време на измерването, измерената скорост и посоката на движение на МПС. Тези показания се фиксират на дисплея на уреда и се показват на водача на автомобила, спрян за проверка. В случая тези изисквания са спазени, което изрично е отбелязано в АУАН „фиксираните дата, час и скорост са видени от водача”, който е вписал в АУАН възражение, че „бил дезориентиран за скоростта”. Показанията на актосъставителя пред СРС са потвърдили тези обстоятелства, а нарушителят не е направил други доказателствени искания пред СРС.

Съгласно чл.165, ал.2, т.6 ЗДвП при изпълнение на функциите си служителите имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата *да използват технически средства или системи*, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство. Съгласно чл.189, ал.7 ЗДвП (нова Д.в. бр.51/2007г.) изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес. Следва да се има предвид, че редакцията на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДП, в която са регламентирани техническите средства за установяване на скоростта - радари и системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, е от 2004 г. в този ѝ вид, същата не е променяна, и в досегашната съдебна практика не е имало тълкуване на разпоредбата в смисъл, че радарите TP-4 не съответстват на изискванията, предвидени в ЗДвП. Уреждането на разпечатките, снимките и видеозаписите от уредите като веществено доказателствено средство в административно наказателния процес с новата ал. 7 на чл. 189 може да се тълкува единствено като желание на законодателя да уреди навлизащите нови технически средства /камери, фотоустройства/, които все повече ще се използват от контролните органи,

но не и като забрана за използване на досега използваните технически средства. Такъв извод не може да се направи и от Мотивите на вносителя на законопроекта за изменение и допълнение на ЗДвП, нито от стенограмата на обсъжданията на проекта на първо и второ четене в НС, нито от граматическото тълкуване на разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, нито от систематическото й място в закона, нито от цялостното тълкуване и прилагане на текста във връзка с останалите нормативни и подзаконовни нормативни актове, уреждащи изискванията към този тип технически средства за измерване и най-вече - от целта на закона - опазване животът и здравето на участниците в движението по пътищата, опазване имуществото на ЮЛ и ФЛ. Ако законодателят бе имал предвид поставяне на нови изисквания към техническото средство радар, с което се извършва измерване на скоростта на МПС, би отбелязал това изрично както в мотивите си към законопроекта, така и в разпоредбата на чл. 165 ЗДвП и в Закона за измерванията и другите подзаконовни нормативни актове по прилагането му, от което да стане ясно по безспорен и категоричен начин, че радарните скоростомери вече не са от одобрен тип средства за измерване на скоростта. По изложените съображения касационните оплаквания в тази насока са изцяло неоснователни.

Средствата за измерване и процедурата по тяхното одобряване, е регламентирана в Закона за измерванията. Радарните скоростомери като одобрен тип средство за измерване, са регламентирани в чл. 745 и сл. от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. В разпоредбата на чл. 745 от наредбата е предвидено, че радарният скоростомер е предназначен за контрол на скоростта на моторните превозни средства чрез възпроизвеждане ефекта на Доплер. Единствените изисквания, които Наредбата поставя към радарните скоростомери с оглед възможността за възпроизвеждане на данните от записванията, са установени с разпоредбата на чл. 752, а именно - за радарните скоростомери, регистриращи резултатите от измерване, регистрацията трябва да съдържа: 1. датата и времето на измерването; 2. измерената скорост и посоката на движение на превозните средства. Радарните скоростомери се пускат на пазара и/или в действие след одобряване на типа и след първоначална проверка и подлежат на последващи проверки – чл. 761, ал. 1 от Наредбата. Действително в производството пред СРС не са събрани доказателства относно първоначалната или последващи проверки на радара, но тази липса не е достатъчна, за да се игнорира доказателствената сила на другите събрани по делото пред СРС доказателства, след като самият нарушител не е направил доказателствени искания в

тази насока.

Изцяло неоснователни са касационните доводи, че контролиращите органи нямат право предварително да задават ограничение на скоростта, които действия водели до своеволно и избирателно санкциониране на водачите. Самият начин на работа на радара изисква предварително да бъде въведено в техническото устройство ограничение на скоростта, над което същото да извършва отчитане и фиксиране на нарушението. Всъщност въведеното ограничение не само не води до ограничаване правото на защита на водачите, а напротив - същото им дава претендирания от касатора пред СРС толеранс за движение по „градска магистрала” от 80 км/ч. Конкретно фиксираната скорост на движение (в случая 94 км/ч) по никакъв начин не се влияе от предварително зададените на радара параметри, а само стеснява обхвата на констатираните нарушения до действително съществените - тези, надвишаващи скоростта за движение в населено място с над 30 км/ч. Контролиращите органи разполагат с възможност за преценка при изпълнение на функциите си, като предварителното задаване на скоростта е напълно в сферата на тази самостоятелна преценка и не води до субективно и избирателно санкциониране - не променя фиксираната от техническото устройство скорост от 94 км/ч, нито има изискване за нормативно овластяване в тази насока. Касационната инстанция, в решаващия си състав, приема, че с действията си по събиране и преценка на доказателства районният съдия не е допуснал съществено процесуално нарушение, водещо до ограничаване на процесуалните права на нарушителя по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 вр. ал.3, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. При съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства районният съдия е направил правилен извод за доказаност на осъщественото от касатора нарушение, който напълно се споделя от касационната инстанция.

Изцяло ирелевантни (без значение и неотносими) за състава на нарушението са изложените в касационната жалба доводи, че имало неяснота по отношение на иззетия документ, който впоследствие бил изгубен. Тези обстоятелства нямат никакво отношение към състава на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДВП, като както СРС, така и касационната инстанция не разполага в правомощия „да реши въпроса относно СУМПС”, както се претендира в жалбата. Производството по ЗАНН, вкл. в съдебната му фаза, има за

предмет установяване наличието на извършено административно нарушение и налагане на съответното му административно наказание. Евентуално фактическо изземване на документи, фактическата им липса и отговорността за нея биха могли да бъдат предмет на различни производства по реда на Административно - процесуалния кодекс, но не се разрешават по реда на ЗАНН.

По изложените съображения съдът приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина като служебно е предприел действия по събиране на доказателства чрез разпит на актосъставителя и свидетел на установяване на нарушението. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният съдия е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП. Ето защо не е допуснато и твърдяното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК – неправилно приложение на материалния закон.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 13.04.2010 г. на СРС, НО, 18 състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, П-ри Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 13.04.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ**, 18 състав по нахд № 13302/2009 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.